

NIEUWSFLASH

WERKBEZOEK VAN LEA EN FRANS AAN OYUGIS IN DECEMBER 2016

Frans en Lea Van Miert waren namens Imani Belgium vzw in het Imbeke Opleidingscentrum in Oyugis in Kenia voor een werkbezoek van drie weken.

ONZE STUDENTEN.

Bij elk bezoek aan Kenia trachten we zoveel mogelijk studenten persoonlijk te spreken. Ons verblijf viel deze keer samen met de grote vakantie. De kans was dus groot dat we veel van onze studenten in Oyugis zouden aantreffen. Ik had me vrij goed voorbereid en alle curricula en rapporten nog eens doorgenomen. Het eerste en voornaamste doel van mijn reis was echter de bouw van de opleidingskeuken van het Imbeke centrum. Ik vermoed dat Sophie vreesde dat ik haar met een onvoltooid werk en daarbij horende problemen zou achterlaten en dat ik mij daarom eerst en vooral moest bezighouden met de leiding van de bouwwerken. Dat betekende echter niet dat er geen gelegenheid zou zijn om de studenten te ontmoeten. Sophie en Lovena hadden twee momenten met de studenten gepland. Eerst zouden we op een voormiddag, tussen de bouwwerkzaamheden door, de studenten zien die in de loop van het jaar een vraag voor sponsoring hadden ingediend. Lovena had hun sollicitaties netjes geklasseerd en Sophie had ter voorbereiding de familiale situatie van elk der kandidaten grondig onderzocht. Zo kwam ze tot een lijst van tien kandidaten die volgens dit onderzoek prioriteit moesten krijgen.

Het is onze bedoeling om elk jaar het aantal gesponsorde studenten min of meer gelijk te houden. Van de eenendertig studenten die in 2016 ondersteuning kregen waren er slechts vijf die konden afvloeien omdat ze de middelbare school hadden voltooid. Dus we hadden weinig armslag en er stond ons een moeilijke taak te wachten. We besloten om eerst alle kandidaten te spreken en om nadien een beslissing te nemen. Uiteindelijk passeerden veertien studenten de revue en ontvingen we nog een aantal verzoeken van mensen die de aanwezigheid van de Belgen een geschikte gelegenheid vonden om hun geluk te beproeven. Deze aanvragen worden echter niet in aanmerking genomen. Het Imbeke Centrum houdt het ganse jaar de deur open voor mensen en studenten die in nood zijn. We gaan er dus van uit dat er steeds voldoende gelegenheid is om bij Sophie of Lovena langs te komen om hun verhaal te doen en dat problemen niet plots de kop opsteken als wij er zijn.

Sommige studenten waren vergezeld van hun moeder, anderen kwamen alleen, zoals Lavender Akinyi, 15 jaar, en klaar om naar het eerste middelbaar te gaan. Lavender behaalde 259 punten op 500. Sophie kent de thuissituatie en die is niet bepaald schitterend niettegenstaande beide ouders nog in leven zijn. Het gezin telt zeven kinderen. De moeder heeft een postje als kuisvrouw, de vader rijdt op commissie met een motor-bike taxi. Lavender kijkt schichtig voor zich uit alsof ze bang is dat de kans om verder te studeren haar zal ontglippen. Ze geeft niet bepaald blijk van veel zelfvertrouwen. Maar we kennen dit fenomeen van meisjes, en ook van jongens, met een laag zelfbeeld omwille van hun leven in armoede en het besef dat hun toekomst afhangt van hulp van buitenaf. We horen studenten dan ook vaak zeggen

dat zonder het sponsoring programma van Imbeke/Imani ze nooit middelbare studies zouden kunnen doen. Zonder het advies van Sophie af te wachten zet ik een kruisje voor de naam van Lavender, niet omdat ze een schitterende studente zal worden, wel omwille van haar moed om zelf haar kandidatuur te komen bepleiten, omdat zij misschien meer dan wie ook de school nodig heeft om tot ontplooiing te komen en aan zelfrespect te winnen. Een kans die we haar graag willen geven.

We maken nog maar eens de vaststelling dat de jongens in de meerderheid zijn. Blijkbaar genieten zij nog steeds de voorkeur van ouders en voogden om verder te studeren. Nochtans willen we graag de balans in evenwicht houden en meer kansen geven aan de meisjes. Over het algemeen zijn het niet de meest briljante studenten die we te zien krijgen,

wat aantoont dat de gezinssituatie en armoede wel degelijk invloed hebben op de schoolprestaties. We hanteren deze echter niet als een criterium. Toch zijn we natuurlijk blij als er onder hen studenten zijn die reeds zeer goed weten waar ze met hun studie en hun leven naartoe willen. Zoals Washington Anyago Okeyo, een weesjongen die bij zijn zuster woont. Washington gaat naar Form 3 en behaalde vorig schooljaar een B+. Tijdens het schooljaar bleef hij geregeld in de gangen van de school slapen omdat hij daar langer licht had om te studeren. Hij wil chirurg worden.

Na de evaluatie kregen elf studenten positief nieuws. Daardoor komt het aantal gesponsorde studenten voor 2017 op zevenendertig.

STUDENTENDAG

Om tijd te sparen zouden we de gesponsorde studenten niet een voor een zien. Lovena had geregeld dat in de voormiddag van 19 december alle studenten naar het Centrum zouden komen. De week voordien hadden we al wel gemerkt dat er nogal wat bedrijvigheid was van studenten die in het centrum rondliepen en die vooral veel moeite deden om ons te ontlopen. De dubbele deur naar de grote zaal werd met een doek afgedekt zodat we niet konden zien waarmee ze bezig waren. We wisten dat er iets stond te gebeuren, alleen wisten we niet precies wat. Omstreeks tien uur komt Sophie me van de bouw halen. De studenten zijn klaar om ons te ontvangen. De rollen zijn deze keer omgekeerd. Normaal zouden wij hen ontvangen. We zijn benieuwd wat ze in elkaar gestoken hebben. Chispine en Nicanor leiden de bijeenkomst en heten iedereen welkom. De vraag of iedereen "happy" is wordt meermaals herhaald. Ondertussen tracht ik de gezichten te monstereken wat mij voor een aantal onder hen belet wordt door het tegenlicht. Bovendien hebben we vorig jaar niet iedereen gezien, zijn er nieuwkomers en staan we meermaals versteld van de metamorfose die ze ondergaan hebben. George, Humphrey, June Lydia, Esther, Liz Anyango, Brian, Calvince, Kelvin, Phenny, Ruth en Faith gaan al enkele jaren mee en hebben we reeds meermaals ontmoet. Faith was vergezeld van haar broer Lucky David die reeds sedert 2009 gesponsord wordt. Lucky David gaat dit jaar naar de achtste klas van het lager onderwijs. Het is ook pas de tweede keer dat ik hem zie en het doet mij wat. Lucky David is doofstom en gaat naar de Nyagweso School for Deaf Children in Homa Bay waar hij op internaat is. Na afloop ging ik een praatje met hem maken. Zijn zus Faith is de gebarentaal machtig en speelt voor tolk. Zo leer ik ook weer iets bij over Faith. Meermaals legt Lucky David zijn handen in elkaar, volgens zijn zus het teken dat hij zeer dankbaar is. Hij vraagt wanneer we hem eens thuis komen bezoeken. We beloven om bij een volgende gelegenheid de trip naar Kabondo te maken. Hij laat nog weten dat zijn broer Fidel Castro geneeskunde studeert het bijzonder goed doet en zeer gelukkig is. Imbeke heeft hem dit jaar nog wel een steuntje in de rug moeten geven, maar het loont dus de moeite.

Ephy was niet aanwezig. Haar moeder lag in het ziekenhuis. En Cynthia was op bezoek bij haar tante in Homa Bay. Dus niet alle gesponsorde studenten waren op het feestje.

De studenten hadden er werk van gemaakt. Diana liep thuis al een aantal dagen met een geheimzinnige glimlach rond en giechelde telkens we een vragende blik naar haar wierpen. Vandaag wordt alles duidelijk. Ze heeft een groep gevormd met een aantal meisjes en trakteert ons op enkele traditionele dansen. Wanneer ze met haar groep de zaal komt binnen gedanst, kijkt ze vol verwachting in onze richting. We steken een duim op als blijk van goedkeuring en waardering. In hun gezangen noemen ze zich de "Imbeke Youth". Na afloop zet ik me even bij de groep en vraag of ze van plan zijn om een jeugdgroep te vormen. Als we volgend jaar terugkomen zullen we in het Imbeke Centrum een jeugdgroep vinden, is hun antwoord. Sophie staat niet weigerachtig tegenover het idee maar maakt toch duidelijk dat ze dan eerst eens met een duidelijk plan en programma moeten komen en niet in het minst stelt zich de vraag wie de verantwoordelijkheid gaat dragen.

Ik heb altijd gehoopt dat het Imbeke Centrum een broeihaard zou worden voor tal van initiatieven en een haven voor individuen en groepen. De vrouwengroepen zijn reeds talrijk aanwezig. Het ziet ernaar uit dat de jeugd zal volgen.

TOONEEL

Een "moeder" en drie klagende, hongerige kinderen zetten zich rond een lege pot. Ze beklagen zich hun armoede en ellendig lot. Ze krijgen het bezoek van een groepje mensen die poolshoogte komen nemen van hun toestand. Er wordt druk en gewichtig gepraat. De groep vertrekt terug met de belofte dat ze Sophie, gespeeld door Lizzy, zullen op de hoogte brengen en om hulp vragen. Waarop ze Sophie gaan bezoeken die toezegt de situatie van het gezin te onderzoeken om te zien hoe er kan geholpen worden. In een volgende scene duiken als bij wonder plots twee figuren op in de persoon van Lea, gespeeld door Esther Achieng, en Frans, gespeeld door Chrispine. Natuurlijk worden beide meegetroond naar het noodlijdende gezin en wordt er hulp geboden. Terwijl "Frans" foto's neemt voor het thuisfront legt "Lea" wat beelden vast op film. Esther speelt haar rol met veel panache wat Sophie doet opmerken: "Zie eens hoe Esther aan zelfvertrouwen heeft gewonnen". Het is duidelijk dat ze voor dit stukje "drama" zich hebben laten inspireren door ons bezoek aan het gezin van Pamela in 2014. Daar vonden we toen een weduwe met zeven hongerige kinderen en met niet de minste proviand in huis. Maar dat was natuurlijk geen eenmalig voorval. Er wordt constant beroep gedaan op Imbeke/Imani wanneer mensen dergelijke situaties in hun omgeving ervaren. Sophie buigt haar hoofd. Het toneelstuk geeft exact weer hoe het in zijn werk gaat en het brengt haar tot tranen.

Het loopt tegen de middag. Als sluitstuk lopen zowel de jongens als de meisjes nog een modeshow en de moderne dansen die ze daarna nog brengen maken duidelijk dat ze jeugd van deze tijd zijn, met dezelfde verlangens en hoop als onze eigen jeugd, maar in een wereld die het hen toch een stuk moeilijker maakt.

Alle studenten ontvingen een pakket met boeken en schrijfgerei zodat ze het nieuwe schooljaar in januari goed kunnen aanvangen.

Naar goede Imbeke/Imani gewoonte wordt iedereen nog getrakteerd op een stevige maaltijd terwijl ik mijn werkmakkers op de bouw terug ga vervoegen.

Gedurende drie uren heb ik de studenten aan het werk gezien. Bij al wat ze deden heb ik geen enkel moment gedacht aan de A's, B's, C's of D's op hun rapport. Ik zag jonge mensen met talenten, in volle ontwikkeling en met een groeiend besef van eigenwaarde en zelfrespect. Op weg om mooie zelfbewuste mensen te worden mede dankzij het sponsoring programma.

Onze hartelijk dank aan allen die bijdragen aan dit programma.

Frans Van Miert

